

Arrest

nr. 149 278 van 8 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 november 2011 diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 12 februari 2013 besliste verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2011 werd ingediend en op 18.06.2012 werd aangevuld door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een getuigschrift-gezinssamenstelling voor bij de aanvraag als bewijs van nationaliteit (stuk 6 bewijs van nationaliteit). Dergelijk getuigschrift vormt echter geen bewijs van de identiteit en nationaliteit van betrokkene, vermits het werd afgeleverd door de ambtenaar van de Burgerlijke stand van Wevelgem op basis van door de betrokkene verklaarde identiteitsgegevens. Bovendien bepaalt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1- b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Bij de aanvulling van 18.06.2012 legt betrokkene drie attesten voor: een attest opgesteld door de ambassade van Ethiopië waarin deze stelt dat ze verzoeker niet het gevraagde document konden afleveren omdat hij onvoldoende bewijs kon voorleggen dat zijn Ethiopische nationaliteit bevestigt; een attest van de ambassade van Eritrea waarin vermeld wordt dat betrokkene de ambassade bezocht heeft en nagevraagd heeft hoe hij een geboorteakte en andere documenten kon bekomen; en een attest van de ambassade van Ethiopië waarin gesteld wordt dat de ambassade enkel een paspoort kan afleveren op basis van een geboorteakte, een vorige identiteitskaart en/of een kopie van het vorige Ethiopisch paspoort. Er dient echter opgemerkt te worden dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van indiening van de aanvraag (zie: Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 70.708 d.d. 25.11.2011 en zie ook: Raad Van State, arrest nr. 214.351 d.d. 30.06.2011 en arrest nr. 219.256 dd. 08.05.2012). Betrokkene heeft het bewijs niet geleverd op het ogenblik van de indiening van de aanvraag dat hij over een identiteitsdocument, zoals bedoeld in punt II C 1-b van de omzendbrief van 21.06.2007, beschikte, noch heeft hij in zijn aanvraag een geldige motivering gegeven voor de afwezigheid ervan. Dat hij in een aanvulling verschillende bewijzen voorlegt dat hij stappen heeft ondernomen om na te gaan hoe hij een identiteitsdocument kon verwerven in België kan bijgevolg niet weerhouden worden. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is niet vervuld.”

1.3. Op 12 februari 2013 besliste verweerder ook om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“In uitvoering van de beslissing van [...], Attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

[...] en geboren te zijn te [...] op [...], en van nationaliteit Eritrea te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, verblijftDe advocaat van verzoeker verklaart dat hij in de weken voorafgaand aan terechtzitting nog met verzoeker is verschenen voor de rechtbank in Gent.Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 2° Hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 04.04.2011. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 04.04.2011 en verblijft sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting worden partijen erop gewezen dat in het rijksregister met betrekking tot verzoeker gemeld wordt: "afvoering van ambtswege" sedert 22 januari 2014. Met betrekking tot de vraag of verzoeker thans nog in België verblijft, verklaart de advocaat van verzoeker dat zij in de week voorafgaand aan de terechtzitting nog samen met verzoeker is verschenen voor de rechtbank te Gent. Zij verzoekt om uitstel om hier desgevallend de stukken van voor te leggen. De Raad is van oordeel dat in de huidige stand van het geding niet kan worden vastgesteld dat verzoeker het grondgebied zou hebben verlaten en dat aan verzoeker dan ook het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. De zaak dient dan ook ten gronde te worden behandeld. Er is geen noodzaak om op het verzoek om uitstel in te gaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker heeft kritiek op de motivering van de bestreden beslissingen en voert zodoende de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Hij zet zijn middel als volgt uiteen:

"Als motivatie in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt het volgende aangehaald:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een kopie van de nationale identiteitskaart, noch een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006.

Verzoeker kan zich in geen geval akkoord verklaren met deze motivatie. De heer [...] werd zowel geweigerd door de Ethiopische als de Eritrese ambassade om enige identiteitspapieren te verkrijgen en dit hoewel hij geboren werd in Adis Abeba. Dat de heer [...] dan ook zelf verklaard heeft dat zijn ouders van Eritrea zijn doch dat hij zelf geboren werd te Ethiopië.

Verzoeker is dan ook nadien onmiddellijk gestart met de procedure om een akte van bekendheid te verkrijgen. Dat hij na het aangetekend schrijven aan beide ambassades een periode van drie maand diende te laten verlopen alvorens de procedure voor het verkrijgen van een akte van bekendheid kon opgestart worden, dat dit wettelijk vereist wordt.

Dat verzoeker na die drie maand diende te verschijnen voor het Vredegerecht te Menen dd.27.11.2012 in aanwezigheid van zijn verloofde juffrouw [...], en twee getuigen zijnde mevrouw [...] en de heer [...].

Dat navolgend het dossier overgemaakt werd aan de Rechtbank van Eerste Aanleg doch dat partijen nog dienen opgeroepen te worden. Dat verzoeker aldus gebonden is door de tijdsduur die deze procedure in beslag neemt en dat dit hem niet ten laste gelegd kan worden wat betreft zijn onmogelijkheid om een identiteitsdocument voor te leggen. Dat verzoeker de procedure dient te volgen zoals aangegeven door de wet.

Dat derwijze genoegzaam wordt aangetoond dat er een procedure hangende is dienaangaande.

Daarenboven werd in geen geval rekening gehouden met het feit dat verzoeker voor meerdere modules ten bewijze van zijn integratie attesten heeft en dat verzoeker een duurzame liefdesrelatie opgebouwd heeft met zijn verloofde, [...].

Dat de heer [...] al reeds gedurende zeven jaar verblijft in België en met de hulp van zijn verloofde en haar familie een duurzame belangencentrum uitgebouwd heeft in België.

De motivatie, zoals opgeworpen in de betwiste beslissing, voldoet aldus niet om de heer [...] het land uit te wijzen en een verblijf van onbepaalde duur te weigeren.”

2.2. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

–de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

–de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

De bestreden beslissing steunt in casu op een enkel motief, nl. het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden van het voorleggen van een identiteitsdocument. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet worden voldaan zijn op het ogenblik van indienen van de aanvraag (RvS nr. 214.351 van 30 juni 2011 en RvS nr. 219.256 van 8 mei 2012). In de mate verzoeker in het middel betoogt dat het zowel door de Ethiopische als door de Eritrese ambassade werd geweigerd om identiteitsdocumenten te verschaffen, blijkt uit de gegevens van het administratieve dossier niet dat verzoeker de onmogelijkheid tot het bekomen van identiteitsdocumenten bij zijn aanvraag heeft aangevoerd. In de mate verzoeker betoogt dat hij die onmogelijkheid wel zou hebben aangevoerd in zijn aanvulling van 18 juni 2012, wordt in de bestreden beslissing vooreerst gemotiveerd dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van indienen van de aanvraag en dat het feit dat hij stappen heeft ondernomen om na te gaan hoe hij een identiteitsdocument kan verwerven in België, niet kan worden aangenomen als een dergelijke onmogelijkheid. Uit de lezing van de wettelijke motieven waarom de ambassades van respectievelijk Ethiopië en Eritrea geen paspoort aan verzoeker afleverden, kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsdocument te bekomen.

Verzoekers betoog dat hij een procedure heeft lopen om een akte van bekendheid te verkrijgen doet geen afbreuk aan de motieven van de eerste beslissing en meer bepaald de vaststelling dat verzoeker geen internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart heeft voorgelegd. Hetzelfde geldt voor het betoog dat hij bewijzen heeft van zijn integratie, dat hij een duurzame liefdesrelatie heeft opgebouwd, dat hij al zeven jaar in België verblijft en dat hij in België zijn belangencentrum heeft uitgebouwd. De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats dient te beschikken over een identiteitsdocument. De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT